

Egy régi „Fussballspieler” visszaemlékezései

A budaörsiek közül már csak néhányan tudják, hogy édesapám, id. Rogics Béla hozta be Budaörsre a futballt. A BESZKÁRT csapatában játszott, ott is dolgozott. Őccse a Ferencváros NB-I es játékosa volt – meséli Rogics Béla.

Apám, miután 1922-ben házassága folytán budaörsivé vált, szervezőmunkához látott. Régen a fiúknak egyetlen játék lehetőségük volt-a foci. Apám alapvető szabályokra tanította a csapattagokat, edzett velük, felkészítette őket a mérkőzésekre, tornamezeket szerzett számukra a Compactor S.C-től. Ha a bajnokság úgy kívánta, apám ment a csapattal a vidéki mérkőzésekre, általában a Kurier-busszal, amit a sokak által ismert Szigeti Ferenc, – Kurier Fránci” vezetett.

gyarországi Kerület II. osztályába. Szépen jött az utánpótlás. Három generációt neveltem a budaörsi sportnak és erre büszke vagyok. Az első öltöző a Rossbergen lévő Troll moziban volt. Az ismeretem szerint a mai Budafoki út környéke.

Apám azt szerette volna, ha én is a nyomába lépek, akár túlszárnyalom a futballban tanúsított képességeit. Valamikor még a Törökbálinti utcai házunkkal szemben tágas rét terült el. Ott kezdtük az edzéseket. Gyakran a fára függesztett focit kellett rugdalnom. Apám keménységet, ügyességet, gyorsaságot várt el tőlem. Őt rohamnak tűnő támadójátéka és hatalmas lövései miatt „Tanknak” nevezték.

Egy esetben nem volt ki szám szerint a felnőtt csapat, amikor Piliszentiván ellen készültek. Apám beállított „half”-nak, azaz fedezetnek. Vékonydögű, nyurga legényke voltam akkoriban. Igyekeztem megfelelni az elvárásoknak. Az egyik szentiváni drukker így biztatta a helyi csatárt: – Szepi! Rúgd el a labdát a gyerekekkel együtt! Mondanom sem kell, a gyerek én voltam.

Idővel bekerültem a felnőtt csapatba. Ott játszottam Nagy Palival, a tehetséges „bekk”-kel, azaz háttérrel. Néhány éve a temetésén találkoztam a régi, jó cimborákkal. Játékos társaim voltak még Lukács Sanyi-kapus, Hesz Feri, Óvári Karsci, Kemény János – odaveszett a háborúba – a Digner fiúk... és mások. Néha a hadsereg katonáival egészült ki a csapat. Jól emlékeztem Sándor Jánosra, aki Tordára való fiú volt. Három éve, amikor Erdélyben jártam, felkerestem. De már csak a fiával találkozhattam, aki nagy örömmel nyugtázta, hogy még van valaki Budaörsön, aki az apjára emlékszik.

Apám 35-36 éves koráig maga is játszott a csapatban, de utána is kijárt a mérkőzésekre, részt vett a szakosztály életében. Sok-sok vasárnap délutánt töltött a pályán, ahol egy-egy mérkőzés idején összegyűlt az akkori falu aprajánagyja. Itt jegyzem meg, hogy kiadósab-

1933
Oben v.l.n.r.: Josef Nordal, Johann Hartos, Benedek Albecker, Franz Riedl, Franz Kruck, Josef Pauler, Michael Ruckmich, Lajos Toub, Béla Rogics.
Unten: Michael Wendler, Andrea Winkler, Emmerich Baranyai.

1925

Oben v.l. nach r.: Kuhn, Flach Jani, Winkler Josef, Kollet Karl, Albecker Johann, Hartos Johann, Martin Martin, Pribo Giza, Ruckmich Martin.
Mitte: Troll, Scharek, Gessler.
Unten: Frank Márton, Hauser János, Rogics Béla.

esők után a pálya igencsak sáros volt. A mérkőzés előtt a vérmes szurkolók fogadásokat tettek, néha komoly összegekkel. Akár győzött, akár veszített a budaörsi csapat, a szurkolók örömeiben vagy bánatukban betértek a közeli Daxhammer kocsmába. Az biztos, hogy a torkuk a biztatásban, kiabálásban kiszáradt addigra. Aki jól tippelt és kisebb-nagyobb összeget nyert, az fizetett a játékosoknak, a barátoknak egy kört. Néhányan attól az időtől fogva már várták a következő vasárnapot.

A jelesebb és módosabb budaörsi polgárok anyagi hozzájárulással támogatták a helyi sportot. Sajnálom, hogy csak néhányuk neve jut az eszembe. Ilyen volt: Herbai István, Lueff Károly, id.Schmidt Mátyás hentes, Stammer Rudolf kocsmáros, Csermely Géza tanító

A régi sportbarátai, játékosai később is felkeresték apámat, még Németországból is. Be kell vallanom, hogy nem értem apám nyomába és nem váltottam be a hozzám fűzött reményeit. Gyakran korhol: – Ma megint úgy játszottál, mint a...és ide mondott valami jelzős szerkezetet. Általában igaza volt.

Édesapám iránti tiszteletből és hálából egy alapítványt kívántam tenni a budaörsi futballjátékos ifjak javára. De amikor utánajártam a dolgoknak, kiderült, hogy az alapítvány kezelési költsége akkora összegbe kerül, amit nem fedezne a kamat, lassan felemésztené az alapösszeget. Így mi jutna a gyerekeknek!

LEJEGYZTE: STEINHAUSER KLÁRA

Gyakran játszottunk a szomszédos törökbálintiakkal, ahol is kemény ellenfeleknek bizonyultak a Kóczián fiúk.

Meghatódva vettem kezembe apám kézírását őrző másolatot, amelyet a napokban a bretsfieldi Budaörs Múzeum gyűjteményéből hozott el számomra Schmidt Mátyás. Az 1963-ban kelt levélben apám többek között ezt írta: „A budaörsi sport 1923 nyarán kezdődött. A sportegyesület megalapítói: Treier János bácsi, első elnök, Feldhoffer /Pretória/ Tóni bácsi alelnök, Flach János-jegyző, és még Frank Benedek, /Pojl /Herzog György, Ruckmich Mátyás, Weigand István, Troll János, Frank Márton, Kollet Károly és jómagam. Anyagit nem kímélve önzetlenül dolgoztak a sportért. Az egyesület neve B.S.E. lett. Az úrbéresektől sporttelepet bérelt 50 évre, évi 1 (egy) forintért. Ez névleges bérbeadás volt. A B.S.E.-nek két évig nem volt alapszabálya. Flach Jani lemásolta az egyik budaörsi sportegyesület alapszabályát és így nekünk is engedélyezték 1925-ben. Még ebben az évben beneveztünk az M.L.Sz. Középma-

Egy régi „Fussballspieler” visszaemlékezései

A budaörsiek közül már csak néhányan tudják, hogy édesapám, id. Rogics Béla hozta be Budaörsre a futballt. A BESZKÁRT csapatában játszott, ott is dolgozott. Öccse a Ferencváros NB-I es játékosa volt – meséli Rogics Béla.

Apám, miután 1922-ben házassága folytán budaörsivé vált, szervezőmunkához látott. Régen a fiúknak egyetlen játék lehetőségük volt-a foci. Apám alapvető szabályokra tanította a csapattagokat, edzett velük, felkészítette őket a mérkőzésekre, tornamezeket szerzett számukra a Compactor S.C.-től. Ha a bajnokság úgy kívánta, apám ment a csapattal a vidéki mérkőzésekre, általában a Kurier-busszal, amit a sokak által ismert Szigeti Ferenc, – Kurier Fránci” vezetett.

gyarországi Kerület II. osztályába. Szépen jött az utánpótlás. Három generációt neveltem a budaörsi sportnak és erre büszke vagyok. Az első öltöző a Rossbergen lévő Troll moziban volt. Az ismeretem szerint a mai Budafoki út környéke.

Apám azt szerette volna, ha én is a nyomába lépek, akár túlszámalom a futballban tanúsított képességeit. Valamikor még a Törökbálinti utcai házunkkal szemben tágas rét terült el. Ott kezdtük az edzéseket. Gyakran a fára függesztett focit kellett rugdalnom. Apám keménységet, ügyességet, gyorsaságot várt el tőlem. Őt rohamnak tűnő támadójátéka és hatalmas lövései miatt „Tanknak” nevezték.

Egy esetben nem volt ki szám szerint a felnőtt csapat, amikor Piliasszentiván ellen készültek. Apám beállított „half”-nak, azaz fedezetnek. Vékonydongájú, nyurga legényke voltam akkoriban. Igyekeztem megfelelni az elvárásoknak. Az egyik szentiváni drukker így biztatta a helyi csatárt: – Szepi! Rúgd el a labdát a gyerekekkel együtt! Mondanom sem kell, a gyerek én voltam.

Idővel bekerültem a felnőtt csapatba. Ott játszottam Nagy Palival, a tehetséges „bekk”-kel, azaz háttérrel. Néhány éve a temetésén találkoztam a régi, jó cimborákkal. Játékos társaim voltak még Lukács Sanyi-kapus, Hesz Feri, Óvári Karcsi, Kemény János – odaveszett a háborúba – a Deigner fiúk... és mások. Néha a hadsereg katonáival egészült ki a csapat. Jól emlékeztem Sándor Jánosra, aki Tordára való fiú volt. Három éve, amikor Erdélyben jártam, felkerestem. De már csak a fiával találkozhatam, aki nagy örömmel nyugtázta, hogy még van valaki Budaörsön, aki az apjára emlékszik.

Apám 35-36 éves koráig maga is játszott a csapatban, de utána is kijárt a mérkőzésekre, részt vett a szakosztály életében. Sok-sok vasárnap délutánt töltött a pályán, ahol egy-egy mérkőzés idején összegyűlt az akkori falu apraja-nagyja. Itt jegyzem meg, hogy kiadósab-

1933
Oben v.l.n.r.: Josef Nordal, Johann Bartos, Benedek Albecker, Franz Riedl, Franz Kruck, Josef Pauler, Michael Ruckmich, Lajos Tom, Béla Rogics.
Unten: Michael Wendler, Adress Winkler, Emmerich Baranyai.

1925

Oben: von l. nach r.: Kuhn, Flach Jani, Winkler Josef, Kollet Karl, Albecker Johann, Bartos Johann, Moritz Matthias, Prihs Géza, Ruckmich Matthias.
Mitte: Troll, Schneck, Gessler.
Unten: Frank Márton, Hauser János, Rogics Béla.

esők után a pálya igencsak sáros volt. A mérkőzés előtt a vérmes szurkolók fogadásokat tettek, néha komoly összegekkel. Akár győzött, akár veszített a budaörsi csapat, a szurkolók örömeiben vagy bánatukban betértek a közeli Daxhammer kocsmába. Az biztos, hogy a torkuk a biztatásban, kiabálásban kiszáradt addigra. Aki jól tippelt és kisebb-nagyobb összeget nyert, az fizetett a játékosoknak, a barátoknak egy kört. Néhányan attól az időtől fogva már várták a következő vasárnapot.

A jelesebb és módosabb budaörsi polgárok anyagi hozzájárulással támogatták a helyi sportot. Sajnálom, hogy csak néhányuk neve jut az eszembe. Ilyen volt: Herbai István, Lueff Károly, id.Schmidt Mátyás hentes, Stammer Rudolf kocsmáros, Csermely Géza tanító

A régi sportbarátai, játékosai később is felkeresték apámat, még Németországból is. Be kell vallanom, hogy nem értem apám nyomába és nem váltottam be a hozzám fűzött reményeit. Gyakran korholt: – Ma megint úgy játszottál, mint a...és ide mondott valami jelzős szerkezetet. Általában igaza volt.

Édesapám iránti tiszteletből és hálából egy alapítványt kívántam tenni a budaörsi futballjátékos ifjak javára. De amikor utánajártam a dolgoknak, kiderült, hogy az alapítvány kezelési költsége akkora összegbe kerül, amit nem fedezne a kamat, lassan felemésztené az alapösszeget. Így mi jutna a gyerekeknek?

LEJEGYZTE: STEINHAUSER KLÁRA

Gyakran játszottunk a szomszédos törökbálintiakkal, ahol is kemény ellenfeleknek bizonyultak a Kóczián fiúk.

Meghatódva vettem kezembe apám kézírását őrző másolatot, amelyet a napokban a brezsfeldi Budaörs Múzeum gyűjteményéből hozott el számomra Schmidt Mátyás. Az 1963-ban kelt levélben apám többek között ezt írta: „A budaörsi sport 1923 nyarán kezdődött. A sportegyesület megalapítói: Treier János bácsi, első elnök, Feldhoffer /Pretória/ Tóni bácsi alelnök, Flach János-jegyző, és még Frank Benedek, /Pojzl /Herzog György, Ruckmich Mátyás, Weigand István, Troll János, Frank Márton, Kollet Károly és jómagam. Anyagit nem kímélve önzetlenül dolgoztak a sportért. Az egyesület neve B.S.E. lett. Az úrbéresektől sporttelepet bérelt 50 évre, évi 1 (egy) forintért. Ez névleges bérbeadás volt. A B.S.E.-nek két évig nem volt alapszabálya. Flach Jani lemásolta az egyik budaörsi sportegyesület alapszabályát és így nekünk is engedélyezték 1925-ben. Még ebben az évben beneveztünk az M.L.Sz. Középma-